

Landskap: Kalmar Län

Härad: Södra mörå

Socken: Rottas

Uppteckningsår: 1931

Upptecknat av: J. G. Pettersson

Adress: Lillhärda Holmby

Berättat av: Sven Rasmussen, gammal bonde

Född år 1851 i Rottas

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

1

Tomben

se sid 1. B.
(nästa sida)

Uppteckningen rör sig om hus och gårdstamtar.

Warys väl försidd bonde hade en gårdstamte, under
våra förfäders tid, hur detta var fatt med ledar tam-
tagobbarna vill jag inte precis förklara hur förhållande
var med denne tamtagobben, det var nu något fördejt
mellan bannen och honom, jag hade själv en sådan
då jag övertog gården efter min far, och han hade haft
denne tröttnade under hela sin tid som han var ban-
ne, hans far hade ägt den efter sin far, och så vet
jag inte längre tillbaka, så då var så att då man över-
tog en gård på den tiden fick man genom övarens
hämmelse även övertaga gårdstamten efter de regler
som den färre ägaren hållt upp vid köpet av gården.

25. Äro några andra benämningar än gårdstomten på tomten

vanliga i Eder hemtrakt?

Tamten's hedersnam var som jag uti förtid nedskrivett. gårdstamten, tamtefar, och gårdslögde, några andra benämningar på denna varelse här. Snarast förhållande i dessa trakter, tamten var en vördad och högt achtad varelse inom gården, ty att ha en tamte inom gårdens äganderätt var just den stora turen och därmed husbandens rikedom och välfärd, och på grund härav var det strängt förbjudett av husbanden att tilldela gårdstamten några andra namn eller vedernamn av något slag, ty tamten var ganska finmånslig och tålde icke några särskilda skämtheter på ett eller annat sätt, för si då tog han sin tillflykt till någon annan gård, och härmed var det snart slut med turen och förmögenheten på gården, och där en gårdstamte en gång lemnatt sin plats fick man alltså någon tamtefar igen mer.

Skriv endast på denna sida!

I B.

ANDRE TILLFÖRLITLIGT

3192

2

MINDRE TILFÖRLITLIGT

der s. man höfte icke gårdstamten, män dät var i för-
hand bestämt att dän skulle stanna vid gården dä dät
byttes om ägare, män man måste ihläda sig de fodrin-
gar dänna gårdspogde hade och skulle berätta, för si sin
hade man med dät, dä skulle tamten hålla inte sina
systrar, hans fodningar var inte stora män di skulle
uppfällas, och yarde man dät dä yarde gårdspogden sin
jlicht sam en hel hant ändå han var ofantligt liten, och
sag icke myckett ut för att hanna uträtta någott, till
hagan sam hålt nätta för gården eller sitt gårdspolk,
män dä skulle ya dä säga att dä var allt vad han var, män
dä var på dän tiden, nu fins icke sådant till mer, och
vad de så väl som alla andra andevareller togett vä-
gen dät är en sam som jag icke kan tala tuti eller
vill resonera om, ya dät var min gårdstamte vi skulle
tala om, dän skulle bli vid gården dä jag övertog
dän, hur jag skulle sköta om dän dät wiste jag ofu-

på förhand för så jag var ju uppfärd på gården och nu
 var jag tröttis är det därövar då jag skulle bli egen be-
 ne. och under tiden hade farmin mycket talatt om
 sin doctige gårdspogde, tamtagdiken som han höllt
 så här och som hade gjort honom så rik och förmögen,
 män inte fäste jag mig vid det och alldrig hade jag
 sitt där där lilla tjänsteanden under alla dessa åren.
 för så han visade sig inte för någon annan än husban-
 den och husmodaren, som var min far och mor, för så
 det var där han hade med att göra, alla där andre
 på gården var han skygg för, för så han var vask och
 såg sig ombrin och då någon obehärlig närmade sig, så
 snällt han in uti något närbelägett hål eller ränn
 där han kunde yamma sig blän hö, halm, under gol-
 vet, eller bland något annat skräp som var ha-
 nam till hands, på dagen visade Tomten sig alldrig
 endast på kvällar och nätter kunde man uppvakta honom.

män dät var inte bra att göra dät för dän som inte hade
med den lillefa att göra, dät fick jag ärfara sista tiden jag
hade gårdén, så då var så att när mina bråga drängar skulle
gå i lägga sig, så i stället för att gå i sin sängkammar
och lägga sig, gick de ut i bakgården i bade sig, dät gjorde
dän för att komma åt att få se min gårdstamte, vilkett
de kom i tillfälle att göra, vilkett var min stora otter
från dän dager. Jag, jag aldrig till min gård, jagde mig
jag märkte att myllan stod, hvar uti han kapp i bade-
gården, och nu förstod jag att min tamte hade stichnat
och fläthet från sin plats, jag undrade vad dät var
fätt med honom, så sade drängarna att jag honom på
natten då han kom och bar på ett harnax och pypte över
sin bördä då han bade av dän, och drängarna skrattade
åt honom då stann han iväg och yämde sig, och från
dän gången har han icke varit pyntig på min gamle
gård, dät var den största otter som drabbat mig under min tid, —

Småland
Små
En Torväs

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Uppl. P. G. Pettersen
Föto 1851. Torväs

5

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3192
5

Mindre tillförlitligt

1931
si det var vanligt att han skulle ha myrarna uti sin
trädgård varje kväll, och efter en och samma ho den man
hallade tamt han, han höll sig alltid fet och vacker, för
si han försåg hanne med något extra under nattarna,
man behövde icke geva honom någon annan ting till
livs, män dätta skulle vara bestämt det fick jag lära
ut av min gamla far, män vid högtidar såsom jul,
midsummar, då skulle han ha sin väl färdigänta gröt
som man ställde på ena trappen, han tog även en sup brän-
vin om man gatte en liten mugg gränte gräten, liksom vid
pingst och påsk, måste man ställa ut något av de god-
saker man gagnade vid dessa högtidar, även då man
hade några kullar, då måste man ha sin gjordspagde uti
minne, annars hände det något gallet vid gården, då
fick man sakart utur en tid framåt, så att något
breatur dog uti ladugården, eller någon annan förlöst
som drabbade ägaren, om tamten kom uti otrevnad på gården.

3192
6

VINDRE TILLFÖRLITLIGT

Tyändelmässan varje år lade man ut en behållnad
 i ladugården till sin trogne gårdslar hur de passade dät
 fick man alldrig reda på. män han tog emot däm med
 tacksamhet, dät visade han därmed att varje gån han ha-
 de fått sina kläder, så förmerades rimetammen på går-
 den allt mer, kläderna bestod av röda knäbyxor rutig halt
 och vit stichad toppluva, samt en plöyd "hallduk" dän var
 tvårandig rätt och vitt garn även dänna stichad, ilder
 på en sådan liten gårdslar har man sig i he behant, män
 dän tamten som var på farmens gamla gård var my-
 ket gammal efter som han hade varit på gården uti
 flera mansåldrar, dät var dät häraste våra förfäder hade
 på sina gårdar, för si förlorade man sin gårdslar så
 förlorade man snart hela sin gård, d v s. man blev
 utfattig på en kort tid om man rätt var lva förmögen
 dätta fick jag nog spåla ärfara då min gårdslar
 lemnade min gård och överlättade till min gårdslar.

MINDRE TILLFÖRLITLIGT

för si jag blev tvungen te o sälja gården te en oskuldiga
för si då var inte lönande att nån i släkten blev vid dån
för att undvika fattigdom, i inte har nån haft tur mår
sig på dån gården sedan, män grannen näst intill
mig som var så itherfattig, fick nu turen, och hans
förmögenhet ökade sig, för var dag så att när han
dag var han uti besittning av de 50-tusen, och var
en redig storpamp i socknan på sin sipta tid, och
jag därmed fattig som var bra försigkommen till att
bärga med, för si vart enda av dånna lille gårdspar
bar till gården, inbringade minst fem riksdalar, så stor
välsignelse medförde han, män si han ville rå sig
själv, i talte inte att nån befalde honom eller drev
någatt sig med honom, han ville inte hållas bli
upptäckt utar någon annan än dån som var ägare
till gården, han ofredade ingen ell gick i dån väg där han
viste att folk hade sin allmänna gång för sina yäremål och bestyr.

hans dagliga uttyskel utom lät omtalta, dät var tvärran-
diga strämpar mäd spänne och tafsar vid yttre rigan av
näna i skärf om medyan med stort silvarspänne under bäs-
tet samt träshor med höga näsar han bar alltiel lång rähi-
fipa uti mann, män man säg hanam alldrig röka,
vid de största högtidar bar han hög hatt, han hade alltiel
stort och spigt skägg som var gusgrätt på färjen, då
man kom it att få se hanam var han alltiel under arlee-
te och sprlade med någott, och allt vad han hade för
sig var alltiel till en inghamst för gårdens ägare.
han tjänstgjorde öwar allt inom gårdens område, han vaktade
och säg noga till att icke några skadetur kom it att göra
någon äväsöman på gårdens ägendom, säsam rättar eller
andra skadetur, lät berättas om en tomte som slog ihäl
en matt emot väggen för att dänne ornade uti gädes-
bingen, på morgonen låg matten död på golvet med
huvudet brast med blodfäskar på väggen och blod på golvet.

uti ladugårdarna och ladarna så väl som på vunder och uti
 visthusbodar, träffade man ofta på dödade rottar ut-
 kastade på golvett, han skötte sin plats och gärist rogett
 för den lilla avlänning han hade från gården nämligen sin
 trähoppa färd med sått mycke vanse brädd, förutom vad
 i förhand omtaladt är, träskor och hög hatt som var utan
 brätte med endast en liten skärm framtill, även som röhjipa
 bestod han sig med spåter, vad han röhade uti sin pipa
 han inte beskrivas, ty man såg honom aldrig stoppa sin
 pipa eller röka, när han bar den alltid uti munn, han
 var mycket liten till växten på sin höjd 15 å 18 tom hög, med
 mycket korta ben och armar, med väl formadt huvud och
 vackert ansikte, med dät ståtliga skägget, samt ett par
 små röda och blimstrande skarpa ögon, harsellen var fin
 dät kunde man märka därav, att dät minsta yud han här-
 de från mäniskor, förvart han genast under eller bakom
 närbeläget föremål där han sökte dölja sig för upptäckt. —

3192
10

åldern på en tamte är omäyligt att bedäma, ty man har
 alltså sitt någon skägglös tamte mer än en gång, dät hände
 ute i Södervikstrachten, då en jiga och dräng hade lagt sig
 uti en lada, dit kom gårdens tamte med några rågar, den
 gamle tamten hade en mindre tamte med sig dän var skägg-
 lös han bar endast ett rågar, och då han hade av sig dät
 bläste han till, 'Gys!', då sade drängen som låg uti ladan dän
 bördan var icke myckelt att pasta övar! då svarade den gam-
 le tamten och sade, du bar icke hållar mer då du var natt-
 gammal, därefter förevant han med den lille tamten under
 armen, män drängen och jigan fick sin lön av den gamle
 tamten för dätta gühhoi, ty man fant däm liggande där
 i ladan och kunde icke komma ifrån varandra för än
 man fick hämta trollmayya till att skilja däm åt och
 hjälpa däm därifrån, dät var icke lämpligt till att driva
 spichtachel med en gårdstamte under sitt arbete, dätta
 är dät enda bevis man har på en nyttillhammen tamte,

TILLFÖRLITLIGT

hur tomtarna har hamnat till från begynnelsen är
 ett fackta som man ser hvar för sig plömdig plömdhet
 övar, man säger vår spögerman, så mycket man
 jag då säga att det här endast var fråga om en
 bevaring och överskynnelse mellan våra för-
 fäder och den ande spöke, för så långa smögbar
 har facktigt fannit till från minnet tidar
 och fack till ända in uti min tid som saht är
 man långa varelser gick uti och från farfar till
 till far och från far till son, och detta var en
 gån för alltid bestämt av då som lärst be-
 tingade av en gardsstamte då skulle följa jär-
 den så länge någon av släktstamett fanns kvar
 på gården frågan var endast då att man skulle
 behandla denna gardsfogden efter de regler
 som den förvarande ägaren uppläste för då
 nyttillträdande, som uti sin tur uppläste denna fogd-
 gar

12

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3192

12

nog hade man ävarlåta gården till utamstående man
 man fick iske sälja tomten för dät. för då blev dät en
 ändlös otur för dän som ävarlät tomten till dän främ-
 mande ägaren, husbanden måste meddela sig med
 tomten dän om, så fick tomten själv välja på om han
 ville stanna kvar eller han ville flötta med till dät
 nya stället, den nya ägaren till gården fick di
 siglar att följa som dän förevarande efterlevatt
 och hämed var dänna afären upplarordad, var dät så att
 dän gamle trötjänaren ville behålla sin gamle husbande
 var man viss om att man hade den gamle tomten med sig
 uti något av flötthallen, där han höll sig fördold
 till man kom till dän plats där man skulle få stå
 ned sina nya besätningar, då passade han tillfälle att
 smita undan utan till att bli upptäckt av någon.
 för att bärja sin inspihstryan på dän nya gården
 för att förvissa sig om tomten var med till man en morg.

MINDRE TILLFÖRLITLIGT

av dät medhanda flätthärvinneth och några andra god-
saker på ett vist ställe uti ladugården, var dät förtant
på följande morgon då var man sähar på att den gam-
le gårdstamten var med till dän nya platsen, här vi-
sade tamten sig icke för sin huseande för än på tredje
dygneth, och dät han sig dāvar att ifall han icke trivdes
på dän nya platsen så skulle han icke visa att han var
mād dit, och kunde man observera om han var med för
si man gav honom dän vanliga mjölken uti hans
medhanda träskäl, blev dän tām under natten då
varit han sakat med på dän nya gården, trivdes han
där visade dät sig snart inom gårdens grānsar, allt
blev snart uti god ordning, kreaturen uti ladugården
blev feta och blanna, hästen i stallen undgick maran
att bli riden av dän villhet var så vantligt på nä-
tarna under våra färfäders tid, där som icke gårdstam-
ten fans och hālt upprikt och ordning öra huseandens tillhörigheter.

26. Trodde folk i allmänhet på en totemor, d.v.s. att

tomten hade en hustru? ja dät var alldeles säkert!

och nog hände dät någon gån att man hade övvaras
ha henne då hon syglade med horna i ladugården
mån han försvaran blicksnapt in uti någott yämme
man fick icke låta att man såg henne för si då
hörde dät hända att stichna till sin plats och begav
sig iväg från gården medtagande sin man som
var som var gårdstamten själv, dessa väsen var
spålvhärskande varelser på gården, och ville icke
bli ännorådade eller föraktlämpade på minsta vis
dä tog de genast till flychten och dä kom snart
gården och där ägare uti obestånd och fattigdommen
begynte snart fjära sig härifrån, den här gjorde man
allt för att kunna få behålla sina gårdstamtar
och totemor, man födde ständigt på uti deras myllhaka
i lagom så snart man upptäckte att där var tänd.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

14, 13.

MINORE TILFÖRLITLIGT

tantemar är då inte många som har fått se och där följande
 icke håller till på många gårdar, han hållt sig undan
 jämt för mänisharna, tantemar bar brokiga bläddor, före-
 ställande den första smilands-dräkten som kvinnorna
 bar under våra förfäders tid, som var uti rött, blått, och
 vitt med bred ränder och stort vitt färbälte med breda
 blå och röda tvärränder nedtill samt vita knästram-
 par och svarta pyäxor, en flatsidig toppluva med svart
 botten gånad med röda band av tyg utsträckt, samt
 brokiga halshärad uti samma färger, dät hände att
 man kunde på se hanne med rött huvudduk huten
 bak i nacken, han tillvårade sina bläddor själv efter
 som man icke hört talas om någon som underhållt
 hanne med några påsedlar, därför att man icke ha-
 de något med tantemar att göra, så fördrades dät
 icke hållas att mänisharna skulle deltaga uti hannes
 underhåll, dät skyrde tantefar om på egen hand,

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

se sid 14 B.

3192

14

INDRE TILFÖRLITLIGT

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3192

15

INDRE TILFÖRLITLIGT

gården
 skänad
 ut, och
 på alla
 an skol
 egg var
 stänga
 man mår
 ärin och
 va, för
 i för-
 is mår
 ett, som
 r eller
 tt ant
 ande
 Lästasbar.

ja till och med uti en odräglig fattigdam, allt vad han
 hade dragett till gården under sin tid, drog han sedan däförin
 till Läs att hela gården var utplandrad, var drog han all
 denna välgignelse? ja si då var just det som lät se sig
 en gårdstamte som bytte husbände slog sig alldrig ned
 hos en rik och förmögen bände, för si där fanns en så-
 dan gårdspogde i förhand, och två tamtar på en och
 samma gård dät gick icke als, för si di bände inte ena
 sig om betyget, ånag de sökte nog upp en fattig bänd-
 stochare som inte hade någon sådan tamtepar på sin
 gård, och där blev där och så väl mottagen då man för-
 stod att man hade fått en sådan på sin gård, där
 hållade man för på alla sätt, och dät fick man och så
 snart betalt för, för si allt vad hans förre husbände
 var ägare till dät hamnade snart under tiden hos
 där fattiga bänders, hos vilken förmögenhetarna
 växte ouppbärligen dag för dag och blev snart rik.

Låt här man varit i tillfälle att få taga i akt mer än
 en gåm att då tomten blivit osams med sin hustru, och
 då vänt honom ryggen, och tagett plats hos en annan
 hustru, då har fattigdammen varit i antagande för dän
 s. h. rike mannen, jag skall anföra ett enda exempel
 här på som hände under min fars tid uti samma gård
 för jämna. hette han i var skolas högste storpamp, i hans
 ord va som mangens då han sa nå i skolan, ä alla var
 så te säga rädda för den rike sprätten som var ägare
 om mer än alla andra bönder hur rika de ändå var.
 män efter som högheten tog till hos honom i hans stas
 maza, så tog också slappheten i vanskätslen vid förs
 sin trötjänare tantepar, han fick han fick inte bara
 endast sin dagliga myalm i sin mappa uti ladugården
 som vanligt var, och var hans enda bestämda lön och
 fadran myskett mindre veigan annan uppmantran
 så hade pår jämna ett stort brålas villkett också lele lå sista. —

han bjuddde pröjt, i hlo husepar, i länsmannen, i hyshtätas
 "hyshtvärda" för si en sän vä han sjölv, i sin alla de stora
 i pärnåma bönder han hände till inom sockna, i där
 fästades uti tre hela dar, i allt var stort i levitt, i pär
 gänna pratade högt i brett om sin stora rikedom som han
 var i besittning utav, män han tänkte alldrig på sin
 prächtige gårdspogde tomtepar som gick där utomkring
 och ingenting gick utav allt dät bräsliga och vara som
 färemam på dät stora halarsbordett, ja han gick inte
 enbart dän vanliga myllhen som han hade den största
 rätt till, ja si tomten var helt och hållet bortglömd av
 sin husbände, i dät var alltid vanligt att man förrig ho-
 nam med lite extra godsaker från halarsbordett som man
 stälde ut under eller på trappan, för än man gick till sängs
 på kvällarna, män då glömdes bort hos pär gänna, i då
 gick han dyrt sächta för sha ja bara säga, för si dan
 efter dät halarsett var slut ble pär gänna uppvachtad utav

sin tamtefar som strängt färehållt sin husbände om hans
slöhet och snålhet mot sin trogne gärdstamte, pår yänra fick
nu hära av sin gärdstamte som sade sig ha gött vid gården övvar
200- år från slächte till slächte och under hela dännra långa tid uppe-
hållt slächtledderna med god och rike dom så att alldrig någonting
fattats husbändarna, utan allt vad de ärschatt sig har hammet
däm till handa, och nu efter som han insåg att han vart så fär-
achtad icke alenast av husbänden själv utan av hela gårdens
medlemmar, så emnade han nu flötta från gården och taga rike-
dammarna med sig till dän plats där han ham att stanna, pår
yänra gick då in och laddade sin flintisabässa med silvvarbagel
i väastäl samt fängshut, i shall skuta sin gärdspår uti för-
bittring övvar att på hära dänn härdad ord från sin gärdstamte
han ville döda honom, pår si han tänkte dän föttigdom som
tamten brönde ställa honom uti om han lät honom leva, män
dät var sista gången pår yänra fick se och tala med sin tamtefar
härmed försvant tamten från gården och var alldrig synlig där mer.

Pär Jänna blev utfattig inom kort
den gamle tamten slog sig ned hos en torpare i samma tracht
icke långt därifrån, denna torpare var myckelt fattig och
levde uti ytterst tåruliga omständigheter, hade stor förmely
på ätta barn och hustru, ja tio pårsanar uti en förmely på dän
tiden dā va något dā, le o dra församling ävvar, män nu han dän
rätte rihe mannen till Jannas palme för si torpan kistade si,
i nu lile dā på ett annatt sätt på dā gamla palmtorpett, han
både har uti dän skräppla laginn lile mäsamma feta i tygma
i blanka som alar i pänga i annatt gods strämmade på han,
män så fattades dät varken sät myölh eller andra godsaker
för tamtepar uti dän gamle laginn, sans liada har fih heta
tamteparna på palmtorpett för si dā fans inget som hade
sidana har, i si tamten fih dricka myölh efter liada
harna och man kätt hans hoppa alltid fäld och i jämte
lade man alla möjliga godsaker för den välbranne tamten
män så fih Jannas palme god valutta för vad han offrade till tamten

Länsmans besök hos pär yänna 21

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3192

21

Så började då tiden komma att den länsmannen som
var med på det stora balasett hos pär yänna, män nu
hade han helt andra ärenden, han kom nu helt olyvden
och avälhammen, för si nu ville han endast plöja
bart vad som hans kvar på gården, nu var icke
vålsignelsen mäd längre. Han tog då gamle gårds-
tomten med sig då han tog plats hos tärparen, nu
började en annan gårdsfogde till att besöka pär
yänna gård, ja här passat våra förfäders ord språk
in förträffligt, högmot går före fall, si blev det
och här ty länsmannen började allt jämt hos
f.d. kyrkostäten till allt var slut på gården, så
till sist såldes själva gården och pär yänna fick
nu på gamla dagar taga till tiggarestaken, ja si
nåden har ingen lag, pär hade en gård i denna
värden varit stor män nu var han liten
och nu var den tid kommen, att inte präst eller länsmän sig
han om.

3192

22

VINDRE TILLFÖRLITLIGT

gården såldes för par jänsa, och där som häfte in där
 var ingen mindre än torparen jonas palme som omedelbart
 övertog gården och flötade dit med sin farmely och sina
 två samtalar, och vi får hålla inte glömma den gamle gårds-
 tamten som åter tog där gamle gården i anspråk, snart
 var torparen starbände, rik och förmögen man som yaf-
 te de fattiga som anlidade honom om hjälp, i gården han
 nu uti en ny släktled som under lättsenare i handradett
 har gått i arv från far och till son allt under tidans gång
 och alla har varit rika och haft god tur, tack vare den gam-
 le tamtefar som under tiden varit deras trogetjänare på
 gården, här kan man verkligen se vad nytta en gård-
 tamte gjorde man skatte sig emot honom som han för-
 rade, efter egen erfarenhet kan jag verkligen vittorda
 och rekommendera en gårdstamte, om det nu fins några
 sådana vet jag icke, men att det har funnits det vet jag,
 för så jag har haft en sådan, då jag var ung bande, slutar var sages-
 man.

och fartsättar på frågan, hur var tamtarna sinnade? ²³

Tamtefars sinnalag och förhållningsrätt
ja dät var uti sig själv en god varelse vilkett väl bevises
av hans goda gärningar som vi härt talas om, han uppträd-
de alldrig hatfullt eller visade sig spänstig mot någon
människa, han var i stället snugg och gärna undvek mä-
nniskans upptäckt, han tillfogade icke några levande varel-
ser någon skada, han i stället varslade då något förestod
som kunde vara människor eller djur till skada, han sprang
på vinden så dät skade då dät var i annalkande slövida
man hörde ett gnällande gråtande ljud från honom då
något svärmodigt var uti antagande, han var alla
stans framme, och sag till att allt var i ordning inom
gårdens räckhåll under dän tid på nätterna då man
läg och sov, han skötte sin plikt troget för dän hus-
vande som värdade sig om honom, män gjorde man icke
dät utan i däs ställe retade honom, ja då blev fälden dän
att tamtefar flötade och tog sitt lin igen, och man blev fattig.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3192

23

INDRE TILLFÖRLITLIGT